

کانون نویسندگان ایران

درباره‌ی حمله تجاوزکارانه‌ی اسرائیل به ایران

اکنون شمار کشته‌ها به صدها تن رسیده و از جای‌جای تهران و شهرهای دیگر ایران دود جنگ برخاسته است. اسرائیل که ماه‌هاست مردم غزه را به خاک و خون می‌کشد و بازماندگان را در قحطی و گرسنگی به کام مرگ می‌کشد، اکنون دامنه‌ی جنگ‌افروزی و تجاوزکاری‌اش را با طرح «خاورمیانه‌ی جدید» به خاک مردم ایران کشانده است. مردمی که سال‌ها در برابر سرکوب و جنایات جمهوری اسلامی ایستاده‌اند، زیباترین فرزندان‌شان را در کشتارهای خیابانی و اعدام‌ها و زندان‌ها و بازداشتگاه‌ها از دست داده‌اند و همزمان فقر و فساد و تبعیض سازمان‌یافته را تاب آورده‌اند، اکنون رد چکمه‌های دشمن خارجی را نیز بر گلوی خود احساس می‌کنند.

جنگ رژیم فاشیستی که بنایش بر اشغال و نسل‌کشی است با حکومتی که پایه‌های خود را بر ریختن خون مخالفان و آزادیخواهان بنا نهاده است، تنها جان و زندگی مردم را تباه نمی‌کند بلکه سال‌ها مبارزه برای تحقق آزادی و برابری را نیز متوقف می‌سازد و چه بسا به عقب می‌راند. اکنون بیم آن می‌رود که دستاوردهای جنبش آزادی‌خواهی ۱۴۰۱ که خود از پس خیزش‌های متعدد پیشین برآمده بود، در هنگامه‌ی این تجاوز محو شود و در زمین سوخته‌ی پس از آن ناسیونالیسم افراطی، راسا افراطی و فاشیسم نو برآید. خاصه این که برای هر دو طرف، اسرائیل و جمهوری اسلامی، جنگ «نعمت» است و از آن ارتزاق می‌کنند. اسرائیل که به تأسی از رهبران می‌تواند هر جنبنده‌ای را هدف مشروع خود بداند، اکنون به مدد رسانه‌های جریان اصلی، موج عمومی شکل گرفته علیه نسل‌کشی در غزه را واپس می‌راند و جمهوری اسلامی نیز با تکیه بر ایده‌ی بنیانگذار خود، «بریزید خون‌ها را زندگی ما دوام می‌یابد»، دست‌به‌کار بسترسازی برای بازداشت و کشتار مخالفان خود شده است و گماشتگان‌اش در فضای مجازی وعده‌ی خلق «۶۷»‌ای دیگر را می‌دهند.

این همه زیر چشم جهانی رخ می‌دهد که در آن دو قطب رسانه‌ای از دو سو صداهای مستقل را می‌بلعد: قطبی که از تجاوز آشکار نظامی حکومتی شهره به کودک‌کشی تصویری منجی‌گونه می‌سازد و قطبی دیگر که چهره‌ی سرکوبگر جمهوری اسلامی را زیر برچسب دفاع از وطن پنهان می‌کند. شادی مردم از دیدن مرگ قاتلان‌شان، هرگز به معنای آغوش گشودن به روی تجاوز به خاک و زندگی‌شان نیست. اما مردم چگونه در شرایط فیلترینگ حکومتی، ناامنی و اضطراب جنگ و بمباران رسانه‌ای، صدا و موضع راستین خود را بیابند؟ چگونه همبستگی و نیروی عظیم خود را برای حمایت از یکدیگر به جریان بیندازند؟ چگونه برای توقف این ماشین کشتار چاره‌ای بیندیشد؟

نه نیروی متجاوز خارجی و نه نیروی سرکوبگر داخلی، هیچ یک حق ندارند عاملیت و اراده‌ی مردم را در تعیین سرنوشت خویش غصب کنند. حق هر ملتی است که مقابل تجاوز به خاک خود بایستد، همانگونه که حق هر ملتی است که در برابر حاکمیت آزادی‌کش سر تسلیم فرود نیاورد.

سکوت جهان در برابر این تجاوز، به بهانه‌ی ماجراجویی و ستم‌پیشگی حاکمیت ایران، تنها ابعاد فاجعه را عظیم‌تر خواهد کرد. کانون نویسندگان ایران تجاوز آشکار اسرائیل به خاک ایران را محکوم می‌کند و از نویسندگان آزادیخواه، روشنفکران و نهادهای همسو در ایران و جهان می‌خواهد که در نقش راستین و آگاهی‌بخش خود ظاهر شوند و دوقطبی حاکم بر رسانه‌ها را به نفع شنیده شدن صدای مستقل مردم و تقویت جنبش‌های آزادیخواهانه‌ی آنان بشکنند.

کانون نویسندگان ایران

۲۶ خرداد ۱۴۰۴